కళ్ళు

నిద్ర గన్నేరు చెట్టుకింద నిలబడి సిటీబస్‌కోసం ఎదురు చూస్తున్న సీతాపతి మరోసారి టైం చూసుకున్నాడు.

అయిదూ ఇరవై !

అప్పుడే తాను అక్కడికొచ్చి పావుగంటయింది. ఇంకా బస్సు రాలేదు. వర్షం ఎక్కువవుతోంది. 'ఎక్కువవుతుందని తెలిసికూడా గొడుగు తెచ్చుకొనక పోవడం మూర్ఖత్వం' అని తనను తానే తిట్టుకున్నాడు.

పొద్దున్న ఆఫీసుకి బయలుదేరినప్పుడు బాగా మబ్బుపట్టింది. మధ్యాహ్నానికి తుప్పర ప్రారంభమైంది. బంగాళాఖాతంలో వాయుగుండంట ! ఒకటే ఈదురుగాలి వీస్తోంది.

బస్సు ఇంకా రావటంలేదు.

'అసలివాళ ఆఫీసుకి రాకుండా ఉండాల్సింది !' అనుకున్నాడు. అయినా, రమ్మని తన నెవరూ బలవంతం చెయ్యలేదు. ఆ మధ్య నాలుగు రోజులు పని ఉండి, ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టాడు. దాంతో ఫైల్సు చాలా పెండింగులో ఉండిపోయాయి... ఆదివారం అయితే ప్రశాంతంగా కూర్చుని పనంతా పూర్తి చేసుకోవచ్చునని వచ్చాడు.

“వచ్చినందుకు గొడుగైనా తెచ్చుకోవాల్సింది. పాడు వాన ఎక్కువవుతోంది.” విసుక్కున్నాడు సీతాపతి.

'బస్సు వచ్చేజాడ కనిపించటంలేదు. వస్తుందో, రాదో? అసలే ఈ రూటులో బస్సులు తక్కువ. వాతావరణం ఇలా వుంటే ఇంకేం వస్తుంది? వచ్చినా, తన ఒక్కనికోసం ఆగుతుందో లేదో?' ఆలోచిస్తున్నాడు.

కనుచూపు మేరలో జనసంచారం కనిపించటంలేదు. తనకు కొంచెం దూరంలో, అదే చెట్టు కింద ఒక ముసలి తాత నిలబడి ఉన్నాడు. కళ్ళులేని కబోది! ఒంటిమీద చినిగిపోయిన, మాసిన గుడ్డలు. చేతిలో ఊతకర్ర. పొడవైన చింపిరి గడ్డం... మెడలో పగడాల దండ... చలిగాలికి వణుకుతున్నాడు.

"దిక్కుమాలిన వర్షం... ఎక్కువైపోతోంది!" తనలో తాను గొణుక్కుంటున్న తాతవైపు చూశాడు సీతాపతి.

గుడ్డివాళ్ళను ఎప్పుడు చూసినా, చిన్నతనంలో జరిగిన ఆ సంఘటన గుర్తుకొచ్చి మనసు చికాకుపెడుతుంది.

సరిగ్గా ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం...

అప్పుడు తనకు పదేళ్ళు!

వీరభద్రాటాకీసులో 'అగ్గిరాముడు' సినిమా ఆడుతూంటే అమ్మ దగ్గర పేచీ పెట్టి ఒక రూపాయి సంపాదించి సినిమాకు వెళ్ళాడు తను. హాలు దగ్గరకు చేరుకునేసరికి బుకింగ్ క్లోజయిపోయింది. ఆ ప్రక్కనే ఎవరో 'బ్లాక్' లో టికెట్లు అమ్ముతున్నాడు.

రూపాయి టికెట్టు రూపాయిన్నర?

తన దగ్గర అంతా కలిపి రూపాయి పావలా వుంది. సినిమాని ఎలా అయినా చూడాలి... చూడాలంటే ఇంకా పావలా కావాలి!

ఏం చేయాలో తోచలేదు. అప్పు తడుగుదామంటే స్నేహితులెవరూ కనిపించలేదు. నిస్సహాయంగా వెనుతిరిగేడు. సరిగ్గా అప్పుడే సినిమా హాలు గేటు దగ్గర గోనెపట్టా పరుచుకుని అడుక్కుంటూ కూర్చున్న ఒక గుడ్డివాడు తనకు కనిపించాడు. అక్కడున్న మెర్క్యురీ దీపం వెలుగులో గోనెపట్టా మీదనున్న చిల్లరడబ్బులు తళతళా మెరుస్తున్నాయి.

వాటిని చూడగానే తనకు ఒక పాడు ఆలోచన పుట్టింది. దాన్ని ఆచరణలో పెట్టడానికి క్షణం ఆలస్యం చెయ్యలేదు.

"తాతా ! ఇందులో పావలాబిళ్ళవేసి చిల్లర తీసుకుంటాను !" అన్నాడు.

"అలాగే, బాబూ ! తీసుకో. ఈ గుడ్డోడికి చేసే దానం ఉత్తినే పోదులే, బాబూ, ఆ దేవుడు నిన్ను చల్లగా చూస్తాడు ! బిడ్డ పాపలతో నువ్ సుకపడతావ్, తీసుకో, బాబూ ! సిల్లర తీసుకో !" అన్నాడు తాత.

అంతే !

తాతకి తానేమీ వెయ్యకుండానే ఆ గోనెపట్టాపై నున్న నాలుగణాలు తీసుకుని, సినిమా హాల్లోకి పరుగెత్తేను.

అప్పుడు తనకు పదేళ్ళు !

అప్పట్నుంచి గుడ్డివాళ్ళు ఎప్పుడైనా అడుక్కుంటూ కనిపిస్తే ఆ సంఘటనే గుర్తుకొచ్చి మనసును కలవరపెడుతూంటుంది.

ఇప్పుడూ అందుకే అన్యమనస్కుడయ్యాడు సీతాపతి.

మళ్ళీ మరోసారి టైం చూసుకున్నాడు. అయిదున్నర.

కథా నిలయం
35916
శ్రీకాకుళం

వానా గాలీ మరింత ఎక్కువయ్యాయి. ఆ గాలికి పూనకం వచ్చిన మనిషిలా, చెట్టు కొమ్మలు వూగుతున్నాయి. దట్టంగా అల్లు కున్న ఆ చెట్టుకొమ్మల మధ్య నించి పెద్ద పెద్ద వర్షం చినుకులు పడు తున్నాయి.

గుడ్డితాత మళ్ళీ ఏదో అంటున్నాడు.

"ఏడిగా టీ పడితేగానీ వణుకు తగ్గేలా లేదు. ఈ సుట్టుపక్కల టీ దుకాణం ఎక్కడైనా వుందేమో— ఎవరైనా దర్మాత్ముడు సాయం చేస్తే బాగుణ్ను.... బాబూ ! ఈ ప్రక్క నెవరూ లేరా, బాబూ ! కొంచెం టీ దుకాణం కాడికి సేర్పించండి, బాబూ ! సచ్చి మీ కడుపున పుడతాను !"

అంత చిరాకులోనూ సీతాపతికి నవ్వొచ్చింది. చచ్చిపోయిన తర్వాత సాయం చేసిన వాళ్ళ కడుపున పుట్టడం ఎందుకో ? పుడితే మళ్ళీ గుడ్డివాడుగానే పుడతాడా ? ఏమో ? !

పూజకొద్ది పురుషుడు, దానం కొద్దీ బిడ్డలు' అంటారు.

క్రితం జన్మలో మంచి పూజలు చేయకపోతే - ఈ జన్మలో మన్మథరావులా దుర్మార్గుడైన మొగుడొస్తాడు కాబోలు....

మన్మథరావు తన ఇంటి ప్రక్కనే కాపురముంటాడు. ఏదో ప్రయివేటు కంపెనీలో గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్నాడు. ప్రతి రాత్రి తాగొస్తాడు. రెండురోజుల కొకసారైనా వాళ్లావిడ్ని ఎందుకో అందుకు చితక కొడతాడు.

వరలక్ష్మి మాత్రం క్రితం జన్మలో మంచి పూజలే చేసి వుం టుంది. అందుకే వరలక్ష్మికి తాను భర్తగా దొరికేడు. వరలక్ష్మినీ తానెంతో ప్రేమిస్తున్నాడు. ఎటొచ్చీ గతజన్మలో వరలక్ష్మి దానధర్మాలు

సరిగా చేసి వుండదు. అందుకే పెళ్ళయిన ఎనిమిదేళ్ళవరకూ తమకు పిల్లలు పుట్టలేదు. ఈ ఎనిమిదేళ్ళలోనూ వరలక్ష్మీ తనూ కలసి మొక్కని మొక్కులేదు. చూడని దేవుడు లేడు. మొత్తానికి తమ పూజలు ఫలించాయి. ఇంత కాలానికైనా తమ కల ఫలించబోతుంది. రేపో మాపో తమ యింట పసిపాప బోసినవ్వులు వికసించబోతున్నాయి. తమ జీవితాలకు పరిపూర్ణత లభించబోతోంది.

ఇంటిదగ్గర వరలక్ష్మి ఎలా వుందో?

ఈ గాలీ వాన లేకపోతే సమయానికి సిటీబస్సు వచ్చి వుంటే ఈ పాటికి ఇంటికి చేరుకుని వేడివేడిగా పకోడీలు తిని, ఆపై హార్లిక్సో బోర్న్విటాయో తాగుతూండేవాడు. మామూలు రోజుల్లో అయితే తాను ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి చేరుకునే సరికి వరలక్ష్మి కాఫీ తయారు చేసి ఫ్లాస్కులో పోసి వుంచేది.

కానీ, పది రోజులనుంచి వరలక్ష్మిని తాను మంచం దిగనివ్వటం లేదు. అసలు ఏడో నెల వచ్చినప్పుడే వరలక్ష్మిని పుట్టింటికి పంపించమని తన అత్తగారు ఉత్తరం రాసింది. తాను జవాబు రాయలేదు.

"మొదటి పురుడు పుట్టింట్లో పొయ్యటం లోకాచారం!" అని మనిషిచేత మళ్ళీ కబురు పంపింది ఆవిడ. అయినా తాను ఒప్పుకోలేదు. వరలక్ష్మిని వదిలిపెట్టి తాను వుండలేడు. అదీకాక, అక్కడ పల్లెటూళ్ళో అర్ధరాత్రీ- అపరాత్రీ అవసరమైతే డాక్టరు కూడా దొరకడు.

'స్త్రీకి ప్రసవం మరో జన్మలాంటిది' అంటారు. అందుకే తను ఎన్నో జాగ్రత్తలు తీసుకుంటున్నాడు, వరలక్ష్మి విషయంలో!

ప్రొద్దున్నే, రాత్రీ పాలు.... మధ్యలో రెండుసార్లు బత్తాయి రసం.... ఏపిల్‌పళ్ళూ, అంటిపళ్ళూ అన్నీ వేళ ప్రకారం అందేలా ఏర్పాటు చేశాడు. రోజు విడిచి రోజు లేడీ డాక్టరు చేత పరీక్షచేయిస్తున్నాడు. ఇంట్లో వంటపనీ చూడటానికి తన తల్లిని కూడా తీసుకొచ్చాడు.

నిజంగా క్రితం జన్మలో వరలక్ష్మి మంచి పూజలు చేసుకుని వుంటుంది. ఇప్పుడు కూడా ప్రతిరోజూ భగవద్గీత, భారతం చదువు తోంది. తనకు తప్పకుండా మగపిల్లాడే పుడతాడు! ఆడపిల్లయినా తనకు ఇష్టమే! అసలు పిల్లలే పుట్టరేమో అని ఎంతోకాలం భయ పడ్డాడు తను. అలాంటిది ఇప్పుడు ఆడపిల్ల పుడితేనేం? మరోసారి మగపిల్లాడు పుట్టకపోతాడా? కానీ వరలక్ష్మి మగపిల్లాడు కావాలనే కోరుకుంటోంది. ఈ తొమ్మిది నెలలనుంచీ తాను చదివిన నవలల్లో అందంగా కనిపించిన మగపేర్లన్నీ ఒక డైరీలో రాసుకుంది. మగ బిడ్డ పుడితే అందులోంచి మంచి పేరును ఎన్నుకుని వాడికి పెడుతుందట!

వరలక్ష్మి ఇప్పుడు ఏం చేస్తుందో?

ఆలోచనలు వరలక్ష్మి మీదకు మళ్ళేసరికి సీతాపతిలో అసహనం మరింత పెట్రేగిపోయింది. రాని బస్సునీ, కనిపించని ఆర్టీసీవాళ్ళని కసిగా తిట్టుకున్నాడు మనసులో.

అప్రయత్నంగానే మళ్ళీ టైం చూసుకున్నాడు.

అయిదూ యాభై!

“ఛీ.... ఛీ.... అప్పుడే గంట కావస్తోంది తానక్కడకు వచ్చి. అంటే అరవై నిమిషాలు. మూడువేల ఆరువందల క్షణాలు! జీవి తంలో ఏది పోయినా దాన్ని మళ్ళీ సంపాదించుకోవచ్చు! కాని కాలం

విలువైనది. పోయిన క్షణం మరి తిరిగి రాదు.

వర్షం వెలిసేలా లేదు. గాలి మరీ ఎక్కువైంది.

ముసలి తాత ఏదో అంటున్నాడు.

"బాబూ,.... గుడ్డోణ్ణి. బాబూ! వరసంలో తడిసిపోతున్నాను. దగ్గరలో ఎక్కడైనా టీ దుకాణం ఉంటే సేర్చండి, బాబూ! ధర్మ పెబువులు!"

వినిపించుకోలేదు సీతాపతి! బస్సుకోసం రోడ్డు చివరకు చూశాడు. శ్మశానంగా నిశ్శబ్దంగా, నిర్మానుష్యంగా ఉంది.... కానీ ఆ చిట్ట చివర దూరంగా శ్మశానంలో గోరీలా చిన్న పాక! శవం పూర్తిగా కాలిపోయిన తర్వాత చితిపై నించి ఇంకా పొగలు వస్తున్నట్లు పాక మీద నించి తెల్లటి పొగలు లేచి గాలివానలో కలిసిపోతున్నాయి...

బహుశా అది టీ దుకాణమే అయ్యుండాలి!

వేడి వేడిగా టీ తాగితే?!

అవును. టీ తాగాలి! ఈ వాన ఎప్పుడు తగ్గుతుందో, ఏమో! అంతవరకూ ఎలాగా బస్సులు రావు. ఈలోగా అక్కడికి వెడితే? వేడి వేడిగా టీ తాగి, ఒక సిగరెట్టు వెలిగించుకోవచ్చు! వెచ్చగా ఉంటుంది.

ఆ ఊహ రాగానే కాళ్ళలోకి బలం పుంజుకొచ్చింది. జేబు రుమాలు తీసుకొని తలపై వేసుకుని ఎగిరిపోకుండా దానిని ఎడం చేత్తో అదిమి పట్టుకొని అటువైపు పరుగెత్తేడు.

పాకలో వెచ్చగా వుంది. అయ్యొచ్చిన టీ స్ట్రాంగ్‌గా వుంది.

వరలక్ష్మి బోర్నవిటా తాగిందో, లేదో!

"టైమెంతయింది, సార్?"— అయ్యరు అడిగేడు.

"ఆరు!" వాచీ చూసి టైం చెప్పేడు సీతాపతి.

"ఈ వర్షం ఇంకా తగ్గేలా లేదు." గాజుగ్లాసుల్ని కడుగుతూ అన్నాడు అయ్యరు.

అంతలోనే ఏదో శబ్దం. మిన్ను విరిగి మీద పడిన శబ్దం! తన పక్కనే భూకంపం వచ్చినట్లు అదిరిపడ్డాడు సీతాపతి.

"సార్!" అయ్యరు కేక పెట్టేడు.

"అటు చూడండి, సార్!" చూపించాడు.

దూరంగా తాను అంతకుముందు ఏ చెట్టు క్రింద నిలబడ్డాడో అదే చెట్టు ఒక వైపు నేలకు ఒరిగింది. అంత వర్షంలోనూ అక్కడ చిన్న మంట కనిపించింది.

"పిడుగు పడింది సార్!" కంగారుగా అన్నాడు అయ్యరు.

ఒక్కసారిగా నరాల్లో రక్తప్రసారం ఆగిపోయినట్టనిపించింది సీతాపతికి.

తాను అక్కడే ఉండి ఉంటే?....

ఎలా ఉంటాడు?

క్రితం జన్మలో వరలక్ష్మి మంచి పూజలు చేసుకుంది. అందుకే దేవుడు తనను అక్కణ్ణించి తరిమేశాడు.

అన్నట్టు తాత ఏమయ్యాడో?

ఆత్రంగా అటు చూశాడు మళ్ళీ.

సరిగ్గా అంతకుముందు— అక్కడే తాత నిలబడ్డాడు— కొంప దీసి తాత....?

ఆ ఆలోచన వచ్చేసరికి ఉలిక్కిపడ్డాడు సీతాపతి. క్షణంకూడా ఆలస్యం చెయ్యకుండా అటువైపు పరుగెత్తేడు. అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసిన సీతాపతి చలించిపోయాడు.

చెట్టు కొమ్మల క్రింద తాత శవం భయోత్పాతాన్ని కలిగిస్తోంది. అతని ముఖం మంటల్లో కాలిపోయి నల్లగా మాడిపోయింది. మెడలో దండ తెగిపోయి ఎర్రటి పగడాలన్నీ నేలమీద చెల్లాచెదురై నిగనిగా మెరుస్తున్నాయి.

మరుక్షణంలో జరిగే మారణహోమం ఎలా వుంటుందో మనిషి తెలుసుకోలేడు. సూర్యచంద్రులు ప్రకృతికి కాపలా కాస్తున్నట్లే ప్రాణమూ మృత్యువూ మనిషికి కాపుకాస్తుంటాయి కాబోలు....వెన్నెల చల్లదనంలో ప్రాణానికి హాయిగా వున్నట్టు మృత్యువు కౌగిట్లో మనిషికి సేద తీరుతుంది. గూటిలోపల రామచిలుకలా ఒకటి లోపల పదిలంగా ఉంటే— భయపెట్టే రాక్షసిలా మరొకటి వెన్నంటి వెనుకనే ఉంటుంది. పంజరంలోంచి ప్రాణం ఎగిరిపోగానే పొంచి ఉన్న మృత్యువు మనిషిని ఆబగా ఆక్రమించుకుంటుంది. వేడి సూర్యుడు అస్తమించి, చలువ చంద్రుడు ప్రకృతిని జయించినట్టు!

కొన్ని ఏళ్ళకు సరిపడ ఆశలను గుండెలో పెంచుకునే మనిషి మరు నిముషం ఏం జరుగుతుందో ఎందుకు ఆలోచించలేకపోతున్నాడో?

పాపం....ఆ చలిలో వణికిపోతూ వేడి వేడిగా టీ తాగాలని తాత ఎంత ఆశపడ్డాడో?

తాతని తన వెంట టీ దుకాణానికి తీసుకుని వెళ్ళింటే?.....
అతను బ్రతికేవాడు. తప్పకుండా బ్రతికేవాడు. తను చాలా పొరపాటు చేశాడు. కాదు— పాపం చేశాడు. మానవత్వాన్ని మరచిపోయాడు.

ఏమో- అలా ఎందుకనుకోవాలి? 'శివుని ఆజ్ఞ లేనిదే చీమైనా కుట్టదు.'

అతనికి ఆరకమైన చావు రాసివుంది. అందుకే అతనిని అక్కణ్ణించి తీసికెళ్ళమని ఆ దేవుడు తనను ప్రేరేపించలేదు.

తాతకు పెళ్ళాం ఉందో, లేదో? క్రితం జన్మలో ఆమె మంచి పూజలు చేసి వుండదు.

ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ సీతాపతి బుర్ర వేడెక్కి-పోతోంది. మనసంతా అసంతృప్తి, ఆవేదనా, ఆరాటం ఆక్రమించుకొంటున్నాయి ఎటునుంచి ఆలోచిస్తున్నా- చివరకు అవన్నీ ఎదురుతిరిగి తననే వేలెత్తి చూపిస్తున్నట్లు- సమాధానం చెప్పమని సూటిగా తననే ప్రశ్నిస్తున్నట్లు అనిపిస్తూంది.

తాత మరణానికి కారణం తనా? కేవలం తనేనా?

ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం తన వల్ల ఒక గుడ్డివాడు మోసపోయాడు. ఇప్పుడు తనవల్ల మరో గుడ్డివాడు మరణించాడు.

అన్నట్టు అప్పుడూ ఆ సంఘటన ఆరుగంటలకే జరిగింది. మళ్ళీ ఇప్పుడు ఈ దారుణం కూడా సరిగ్గా ఆరు గంటలకే జరిగింది!

మళ్ళీ టైం చూసుకున్నాడు సీతాపతి. ఆరూ ఇరవై!

అప్పటికి వాన కొంచెం తగ్గుముఖం పట్టింది. సీతాపతికి కర్తవ్యం గుర్తుకొచ్చింది. మళ్ళీ టీ దుకాణానికి వెళ్ళి అయ్యేరుకి విషయం చెప్పి పోలీస్ స్టేషనుకీ, మునిసిపాలిటీకి మనుషుల్ని పంపించాడు.

ఏడయ్యేసరికి పోలీసులొచ్చారు. మునిసిపాలిటీ మనుషులొచ్చారు. గవర్నమెంటు ఆసుపత్రినుంచి అంబులెన్సుకూడా వచ్చింది.

ఆస్పత్రిలో పోస్టుమార్టం అయ్యేసరికి తొమ్మిదయింది.

ఈ లోగా పోలీసులు అతని వివరాలు సేకరించుకొచ్చారు. తాత పేరు శీనయ్య.... వృత్తి అడుక్కోవటం. నివాసం పాటిమీద. భార్యాపిల్లలు లేని అనాథ.

శవాన్ని మునిసిపాలిటీవాళ్ళు తీసుకుపోయారు.

అలసిన శరీరంతో, వికలమైన మనస్సుతో సీతాపతి ఇంటికి చేరుకునే సరికి పదకొండయింది.

"వచ్చావురా, సీతా? ఇంత పొద్దుపోయిందేం? అక్కడ నిలబడు కాస్తంత పంచదార నోట్లో వేస్తాను!" లోపలకు అడుగుపెట్టిడే సీతాపతిని గుమ్మంలోనే నిలబెట్టి పంచదార కోసం వంటిట్లోకి నడచింది అతని తల్లి.

ఆవిడ మాటలూ, ప్రవర్తనా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి సీతాపతికి.

'అంటే, తన భార్య....వరలక్ష్మి ప్రసవించిందా?

అనుకుంటూండగానే అతని తల్లి తిరిగి వచ్చింది.

చేతిలో పంచదార అతని నోట్లో వేసి-

"వరం ప్రసవించిందిరా ! మగపిల్లవాడు - దబ్బపండులా ఉన్నాడు. సాయంత్రం నొప్పులంటేనూ. లేడి డాక్టర్ని పిలుచుకొచ్చాను. దేవుడి దయవల్ల అంతా సవ్యంగానే జరిగిపోయింది. సరిగ్గా ఆరింటికి పురుడొచ్చింది. భరణి నక్షత్రం చాలా బాగుంది ! అసలు భరణి నక్షత్రాన పుడితే ధరణి ఏల్తారట ! కాళ్ళు కడుక్కురా పిల్లాణ్ణి చూద్దువు గాని" అంటూ ఉత్సాహంగా చెప్పుకుపోతోంది ఆవిడ.

కానీ అవన్నీ వినిపించలేదు సీతాపతికి.

"పురుడు ఎన్నింటికి వచ్చింది ?" కంగారుగా అడిగాడు తల్లిని.

"సరిగ్గా ఆరింటికి !"

"అయితే శీనయ్యే మనింట్లో పుట్టేడన్నమాట !.... మరి శీనయ్యకి కళ్ళున్నాయా ? అని ఆత్రంగా ప్రశ్నిస్తూ పురిటి గదివేపు నడిచేడు సీతాపతి !

*

* *

*